

להם טעם פרטי אל כולם לדעת בחינות הייחוד וההמשכה, אמנם על דרך כלל הוא כדפירשתי וכו' (אור יקר תיקוני הזוהר שער ד סימן יג).
מעשה התורה גורם ייחוד למעלה שיתייחד התפארת עם המלכות באור הבינה עליהם, ומייחוד זה הרוחני נמשך מעט ריוח לעולם התחתון מצד היות המלכות באור, לא שאותו האור שבה יהיה עניינו לפרנסת העולם התחתון אלא מטעם שיש לה אור וריוח והנחה נמשך קצת מפירות עץ זה הנטוע שהוא עץ החיים הקרן הקיים לעולם הבא, והפרי קצת מעט מזעיר נמשך להם מה שאפשר להתגשם בעולם התחתון כדפי' (אור יקר זוהר פרשת בהר סימן ב).

(ב) ולאור התכלת שמחובר ללבן, עיין לעיל פרק ב אות ב.

(ג) להשפיע אלינו, יתבאר בעזה"ש בפרק ה אות א.

(ד) שממנו האור זורח, שבלי ספק מי שיעבוד המדות ח"ו טעות גמורה ולזה פי' בספרי כה' אלקינו בכל קראינו אליו, ופי' אליו ולא למדותיו, אמנם הענין הוא שהמדות הם לבושים וכסאות לאלוה, וכאשר אנו מתפללים ומייחדים המדות ע"י מצוה או תפלה הכוונה לתקן המדות להכניס שיהיו כסא אליו ויתקרבו אליו ויתוקנו לקבל אורו ושפעו וזהו עבודתו וכו' (אלימה רבתי מעין א עין כל הארץ תמר א פ"ב).
אין ראוי למכוין להיות כוונתו במדות, המשל בזה שיעלה במחשבתו אל המדות לבד ח"ו אלא הכל בסוד השתתפס אל מאצילם והוא מתנהג על ידם, ולפי שהמאציל בלתי בעל שינוי כנודע אנו מתפללין אליו שיפעול ע"י מדותיו, ואל יחשוב המעיין לומר א"כ נתפלל אליו בלי צירוף מדותיו כי הוא עיקר הכל, אמת כי הדבר הזה אינו חמור כמתפלל אל המדות בלי צירוף המאציל אבל עכ"ז הוא חוץ מן האמת לפי שאין שם פעולה מתייחסת במאציל בעצמו אם לא ע"י מדותיו (סדור תפלה למשה ביאור תפלת ר"ה דף שלו:).